

T e i n e

Tõiv

Kord jälle rannas istudes ja merega tõtt vaadates silman kõhklemisi lähenemas üht väikest kogu. Tohoh, kas tõesti Tõiv? Päris üksinda ja omapäi? Poiss oli vanemast vellest peajagu lühem, kuid ka peenema kondi ja piklikuma näokujuga. Ta jääb kohmetult seisma.

«Ma tean, mida sa öelda tahtsid,» teen jutuotsa lahti.

«Ah?»

«Sa tahtsid tere öelda.»

«Tere!»

See tuli nüüd selge ja valju häälega.

«Kas sina oled kunts... kunstnik Ek... Ekraat Valter?»

«Sedamoodi küll.»

Paistis, et mu eesnimest ei saanud poiss hästi jagu.

Terakese aja pärast kordab ta endamisi vaikselt: «Valter.»

Selle juurde otsustab ta jäädagi. Ka edaspidiseks. Ei mingit onutamist ega muud säärast. Lihtsalt Valter ja asi vask. Nüüd võis jutuga edasi minna.

«Seal kivihunnikus on maasikaid.»

Seekord oli tegu rohtu kasvanud telliskividega, mis mingil põhjusel vedelema jäänud.



«Luiskad, väikemees. Vara veel!»

«On, on! Tule vaatama!»

«Vaata sa ise enne ära!»

Poiss vudib telliste juurde ja kangutab ühe neist üles.

«On, Valter, ongi maasikad!» teadustab ta.

«No mis sa kostad! Nopi siis mulle ka mõni!»

«Ei-ei, tule ise ka enne vaatama!»

Huvitav oleks ju teada, kuidas poiss end välja räägib, aga päike roiutab, mitte ei viitsi tõusta.

Tõiv tatsab solvunult tagasi ja istub mu kõrvale palginotil.

«Miks sa ei tulnud? Maasikad kadusidki sellepärast ära.»

Seletan lohutuseks, et maasikatega tuleb olla kannatlik. Algul kasvatab taim endale õie pähe, kannab seda mõnda aega, siis viskab kõrvale ja kasvatab selle asemele roheline marja. Ja siis läheb veel ivake aega, kuni marjast saab punane ja küps maasikas.

Tõiv kuulab ja lepib olukorraga. Eks siis tule oodata! Kuigi see tegi pisut nukraks.

Palginott, millel istume, on kumera koha peal. Kui end pisut kergitan, vajub Tõivu-poolne palgiots allapoole. Kui taas istun, kerkib tema oma palgiotsal ülespoole. See kukub välja natuke kiige moodi. Tõivu tuju paraneb silmnähtavalt.

«Kas tead, miks Liiviku Laide lehm on punast karva?» pärrib ta kavala näoga.

Mina muidugi ei tea, aga saan kohe teada.

«Laide söötis teda juba vasikast peale maasikatega.»

«Tohoh, kust ta nii palju maasikaid leidis?»

«Oh, tal oli seal aida taga sihuke lohk, kus kogu aeg kasvas maasikaid. Nii kui muist ära korjas, kasvasid uued kohe asemele. Korjasid muudkui ämbri täis ja...»

«Sina said sealt ka siis maasikaid?»

«Ikka!»

«Aga nüüd neid seal enam ei kasva?»

«Ei, ei kasva.»

«Kuhu nad siis kadusid?»

«Ju nad mõtsid, et Maasi läheb juba liiga punaseks kätte ja sööb end viimaks veel lõhki. Et aitab küll.»

«Aga sulle ja Taagole oleksid küll maasikad ära kulunud.»

«Noh, meie leiame neid mujalt ka, meile pole nii palju vaja.»

Tõiv teeb väikese mõtliku pausi ja lisab siis: «Ja meie ei taha üleni punaseks ka minna.»

Õige muidugi – parem karta kui kahetseda.

«Aga miks see teie Tooni siis mustavalgekirju on?» tunnen huvi.

«Noh, eks tema leidis kusagilt mustikaid,» on Tõivul kohe seletus käepärast. «Aga neid oli vist vähevõitu ja Tooni ei läinudki üleni mustaks.»

Jajah, nii see võis olla küll.



100 kraadi palavikku

Päev töötab tulla vaikne ja päikesepaisteline. Üle hulga aja istun jälle oma mõnusal palginotil ja lasen merel silmi silitada. Istun seal segamatult juba tükk aega. Huvitav, kuhu on kadunud mu väike sõber Tõiv? Pole teda juba paar-kolm päeva näha olnud. Ei teagi, kas tegu on telepaatia või lihtsalt juhusega – igatahes silman poissi tasapisi lähenemas.

«Mul oli kõrge palavik, kraadiklaas näitas 100,» kuulutab Tõiv juba poole käigu pealt.

«Ära luiska, sihukest palavikku pole olemaski!» olen kujutusvõimetu nagu ikka.

«On küll. Ta läks kraadiklaasist välja. Nii kõrgele üles, et läksin ise järele.»

«Ja seepeale saidki kohe terveks?»

«Kohe ei saanud. Pidin mitu korda veel ronima.»

Ma ei jõua selle imepärase tervenemise kohta veel sõnakestki lausuda, kui väikemees kougib lagedale suure rabarberilehe.

«Näe – maakaart,» osutab ta hargnevatele lehesoontele. «Meie küla on siin ilusasti peal, kõik teed ja elamised. Sina elad

vaat siin, meie maja jääb siia. Keskest läheb, näe, suur maantee. Ja siin on Kadariku vanatädi ja siin Liisi ja Kai kodu. Ja siin...»

Väike nimetissõrm rändab väsimatult mööda soonelist lehepinda ja seletused jätkuvad ladusalt. Kuid soonekesi jääb sellegipoolest veel hea hulk üle.

«Aga kuhu need ülejäänud teed kõik viivad?»

«No neid teesid pole veel. Aga varsti tulevad.»

See on ju tore – tulevikuteed ka kõik juba ette paika pandud. Väärt kaart!

«Mida sina täna unes nägid?» tahab Tõiv korraga teada.

«Mina? Ei mäleta... Ma vist ei näinudki und.»

«Mulle lendas küll üks unenägu. Aga pörkas vastu korstent ja läks katki. Jäigi nägemata,» on Tõivul põhjust kahetseda.

Minule aga meenub järsku, et pidin leiva järele minema. Enne kui pood kinni pannakse.

«Pole mõtet minna. Ega leiba vist täna ei toodagi.»

Teen suured silmad.

«Miks siis?»

«Linnas läks jamaks. Üks hiiglane oli vist ära väsinud, toetas selja vastu leivavabriku korstent. See praksus ja hakkas juba ümber kukkuma. Inimesed said kurjaks ja hiiglasel hakkas häbi, läks ära koju. Metsa. Seal Tuuleristi juures on üks kuusk kolmes keerus – sa tead küll seda kohta! Seal kuuse taga on tal kodu. Aga Tagalahe Kusta leidis pärast oma leiva seest pool telliskivi, vohh! Vabrik pidi hakkama nüüd uut leiba küpsetama.»

Ega midagi, tuli siis uut leivalaari ootama jääda. Pealegi oli pood nüüd juba suletud.



